

Seuraavan päivän ratsastusretki ei kuitenkaan toteutunut, palvelija ilmoitti Adalaylle tuoden sanaa lady Iranalta. Ilma, joka jo aamuvarhaisesta oli enteillyt ukkosta, ei ollut muuttumassa. Adalay kiitti palvelijaa ja vilkaisi ulos ikkunasta tummaan horisonttiin. Tuuli ulvoi pitkin linnan pihaa sateen piiskatessa koristeellisia ikkunalaseja. Oli ihmeellistä, miten niin moni ihminen pystyisi pysymään rakennuksen sisällä koko päivän ilman, että se esti heidän suorittamasta toimiaan. Lähde sentään oli ulkona. Tai oikeammin kaivo. Niin hänelle kertoi sateen piiskaama palveluspoika raahatessaan ämpärin toisensa jälkeen Adalayn huoneeseen. Illan myötä olivat saapuneet palvelijat, jotka olivat vaatineet saada valmistaa hänelle kylvyn. Vaivautuneena Adalay seurasi sivusta, miten harmaavaatteiset palvelijat, joista osan hän alkoi jo tunnistaa ulkonäöltään, kantoivat suuren metallisen ammeen hänen huoneeseensa. Kaivosta haettu vesi lämmitettiin takassa, jota Adalay ei ollut vielä kertaakaan hennonut itse sytyttää. Kun vesi oli saatu lämpimäksi ja kaadettu ammeeseen, kumarsivat palveluspojat poistuessaan ja päästivät samalla sisään liudan palvelustyttöjä, jotka jäivät katsomaan Adalayta odottavasti. Hän tuijotti tyttöjä takaisin ymmärtämättä mitä nämä halusivat. "Niin?" hän kysyi varovasti ja pohti, oliko unohtanut jotain. Tytöt vilkaisivat toisiaan häkeltyneinä hekin, ennen kuin rohkein heistä nosti katseensa maasta ja yskäisi: "Me olemme tulleet kylvettämään teidät, lady Adalay." Hän tuijotti tyttö hetken hämillään ennen kuin kiirehti vastaamaan: "Ei teidän tarvitse. Osaan kylpeä kyllä aivan yksin. Tuokaa minulle vain saippua niin olette vapaita lähtemään." Palvelustytöt katsoivat häntä epäröiden. Hetkellisen harkinnan jälkeen nämä poistuivat ja jättivät hänet yksin huoneeseensa. Adalay painoi huokaisten huoneensa oven kiinni heidän perässään, ennen kuin lähestyi ammetta ja kokeili varovasti vettä kädellään. Se oli miltei kiehuva. Odottaessaan veden jäähtymistä Adalay avasi päättään kiertävät letit. Yhden kerrallaan, keräten huolella talteen helmet, joita hiuksiinsa oli punottu. Varovasti hän laski helmet pöydälle ja katseli itseään peilistä. Leteiltä avatut ruusupuun väriset hiukset olivat säkkärällä kuin lampaan villa, ja siltä ne myös tuntuivat. Huokaisten hän kaivoi vähän omaisuutensa esiin laatikostosta ja poimi sieltä luisen kamman. Kamman selässä laukkasi lauma hevosia tarkasti ja yksityiskohtaisesti kaiverrettuina. Hymyillen hellästi Adalay istuutui peilin eteen ja alkoi selvittämään tuhansia kiharoita ja sotkuja hiuksistaan. "Näin on parempi", hän tuumi saatuaan hiukset suittua suoriksi. Hajamielisesti niitä sivellen hän riisui punaisen takin, jota oli kantanut päällään tasangoilta asti. Takin alla odotti häntä yhtä punainen kaftaani, jonka paksut tummat vyöt kulkivat ympäri hänen uumaansa. Huolellisesti Adalay keri jokaisen vyön rullalle ja asetti pöydälle helmien viereen avaten lopulta mekkonsa luiset napit. Riisuttuaan vaatteiden hän purki aluspaitansa nyörit ja veti paidan päältään. Hetken aikaa hän joutui selvittelemään alushameensa nyöriä, ennen kuin sai auki solmun, jonka oli aiemmin siihen puolihuolimattomasti tehnyt. Adalay katsoi itseään huoneensa peilistä tunnistamatta lainkaan tuota hintelää ja vakavailmeistä tyttöä, jonka kasvoilla olevat Haukan pyhät kuvat vielä lepäsivät. Hitaasti hän antoi kätensä kulkea ihollaan tarkkaillen sen muotoja peilistä, ennen kuin värähti kylmästä ja palasi ammeen luo. Vesi oli ehtinyt jäähtyä, mutta irvistys karkasi silti Adalayn istuutuessa ammeen pohjalle. Hetken aikaa kippurassa totuttautuen veteen tyttö kyyhötti paikoillaan, ennen kuin suoristautui pitkäkseen ammeen koko pituudelle ja painoi päänsä vasten ammeen reunaa. Laiskasti Adalay kurotti käteensä kangaspalan, jolla alkoi hangata käsiään ja jalkojaan. Vähän väliä hän pyöräytti kangasta saippuapalan päällä saaden kuplia ja vaahtoa syntymään veteen. Tarkkaavaisena ja vaieten hän jynssäsi käsivartensa ja kätensä puhtaiksi kuvioista, joita lordi Tomen ei enää ehtisi näkemään. Upottaen päänsä lämpimään veteen hän hieroi kasvonsa puhtaiksi Haukan kuvioista pärskien vettä ympärilleen. Jaloissa olevat kuvat ja köynnökset olivat kuluneet kaikkein eniten, totta kai, olihan hän

ratsastanut pitkän matkan tasangolta tänne. Huokaisten Adalay päästi kangaspalan putoamaan kädestään ja tuijotti takassa räiskyvää tulta. Amme oli tuotu juuri tarpeeksi kauas tulisijasta, ettei roiskuva vesi lentänyt liekkeihin asti, mutta kuitenkin niin lähelle, että tulen pehmeä lämpö yksi Adalayhin. Antaen silmiensä tanssia liekkien liikkeissä hän kuvitteli jälleen olevansa paimenten mukana lauman parissa. Turien mukana. Nainen istuisi hänen vierelleen joen töyräälle katsomaan liekkejä, yhtä hikisenä kuin hänkin, tanssittuaan tanssinsa tulelle, yölle ja maailmalle. He istuisivat vierekkäin katsomassa tulen tanssia, joka ei loppuisi pitkään, pitkään aikaan... Irvistäen Adalay painoi päänsä veden alle tuntiessaan kyyneleet jälleen silmissään. Raivoissaan ikävästään hän huusi veden alla minkä keuhkoistaan jaksoi, kunnes ilmaa ei enää ollut. Huohottaen hän kohotti päänsä jälleen pintaan ja katsoi liekkejä, jotka hänen kurjuudestaan mitään tietämättä tanssivat edelleen takassa. "Toivottavasti lordi Tomen ja hänen kauppareittinsä ovat tämän kaiken arvoisia!" hän murisi raivoissaan ryömiessään ulos ammeesta ja jäädessään istumaan lattialle takan ääreen. Siitä palveluskunta löysi hänet nukkumasta tullessaan hakemaan ammetta. Hämillään he vilkuilivat lattialla alasti nukkuvaa tyttöä, joka oli käpertynyt tulisijan edessä olevan lampaantaljan päälle kasvoillaan tuima ilme. Vasta kun Desjem äkäisinä komensi heidät hoitamaan velvollisuuksiaan, nämä hajaantuivat, ja nuorukainen kantoi tytön varovasti tätä herättämättä sänkyyn nukkumaan. "...ja sitten sir Pawlo kumarsi hänelle!" Adalay käänsi huomionsa kolmeen naiseen, jotka istuivat hänen vierellään. Yhdessä naiset muodostivat kehän, jonka keskellä olevaa suurta kangasta kukin kirjaili omalla reunallaan. Naiset puhuivat jostain hassusta sattumuksesta, joka oli käynyt muutamaa päivää aiemmin lordi Erlandin parhaimpien toverien ja huoneesta hetkeä aiemmin lady Iranan mukaan poistuneen naisen kanssa. Adalay ei ollut aivan pysynyt jutun mukana siitä, mikä miehen erehdyksessä oli ollut niin kovin hupaisaa, mutta naiset näyttivät olevan siitä äärimmäisen huvittuneita ja kertoivat tapahtunutta toistamiseen. Lady Irana oli katsonut parhaaksi järjestää peruuntuneen ratsastusretken sijaan jotain aivan yhtä mukavaa puuhaa, ja haetuttanut Adalayn seurusteluhuoneeseen muiden hovin nuorten naisten joukkoon. Adalay tunsikin olonsa hylätyksi emännän poistuttua huoneesta jättäen hänet hetkiseksi näiden tuntemattomien ja niin kovin kummallisten naisten joukkoon. "Vaan mitä sanotte sir Tristanista? Minusta hän on aivan liian vanha käyttäytyäkseen niin!" puuttui puheeseen toinen nainen piiristä. Adalay seurasi näiden käsien jatkuvaa liikettä naisten kirjaillessa suuren kankaan helmaan kuvioita edes hidastamatta puhettaan. Kuvioinnit ja muodot löysivät paikkansa kankaasta yhtä varmasti kuin heidän sanansa toisensa. "En usko että hän toimisi noin, ellei olisi lordi Erlandin suosiossa", tokaisi yksi naisista ja laski työnsä hetkeksi vaihtaessaan neulaansa uuden langan. Adalay saattoi vain ihailla naisen sormien nopeutta. "Mutta heti, jos saisi tietää, millaista peliä nämä pitävät, ajaisi lordi Tomen heidät välittömästi pois tiluksiltaan." "Vaan kerrohan, lady Adalay", nainen kääntyi hänen puoleensa huomattaessaan tytön katsovan kiinnostuneena käsiensä työtä, "mitä pidätte kirjonnasta?" Adalay kohautti harteitaan ja suoristi niillä olevaa huivia. Hän yritti totutella metsämaan vaatteisiin, joita lady Irana oli hänelle lainannut, mutta tälläkin hetkellä yllään oleva mekko sai hänet tuntemaan itsensä kömpelöksi ja epämukavaksi. "En ole paljon kirjoanut viime aikoina. Aivan nuoret tai todella vanhat sitä kotonani tekevät. Kaikkien muiden odotetaan osallistuvan paimeneen tai heimon ylläpitoon jollain muulla tavoin." "Paimeneen?" kysyi yksi naisista ja kohotti kulmiaan. "Eikö se ole vähän, eh, tylsää ja mitään sanomatonta työtä?" Adalay pudisti päätään ja vilkaisi ulos ikkunasta. Tälläkin hetkellä hänen laumansa vaelsi jossain päin tasankoa. Paimenet ajaisivat sitä luultavasti takaisin kotiin nyt, kun syyssateet olivat alkaneet ja lauman vanhat juomapaikat alkaneet täyttyä. "Siitä on tylsyys kaukana", hän sanoi hiljaisella

äänellä ja kohotti haaveellisen katseensa naisiin. "Kun olet hevosen selässä ja edessäsi on maata silmän kantamattomiin. Aurinko paahtaa kuumana ja jos et ole varautunut, käy huonosti. Kerrankin minä ja Turie", hän värähti lausuessaan naisen nimen, mutta jatkoi siitä huolimaatta, "lähdimme etsimään hevosia, jotka olivat karanneet laumasta. Jokin oli säikäyttänyt ne pois, muttei kukaan osannut sanoa, missä ja milloin. Seurasimme hevosten jälkiä varmasti ainakin kaksi päivää niin, että juomavetemme alkoi ehtyä. Lopulta näimme niiden hahmot horisontissa. Voitte uskoa sen tunteen, kun seisot ratsusi selässä ja varjostat kädellä silmiäsi. Aurinko on joka puolella niin, että jopa maa itse hikoilee. Löysimme kuitenkin hevoset. Yhtä niistä oli purrut peto, ja jouduimme lopettamaan sen." "Mitä te sitten teitte?" kysyi yksi naisista hiljaisella äänellä ja katsoi Adalayta. "Emme tietenkään voineet jättää ruhoa sinne. Hyvä liha olisi mennyt turhaan pilalle. Niinpä laskimme veren ulos ja täytimme sillä muutaman leileistä. Turie paloitteli lihaa pienemmiksi paloiksi ja sidoimme ne karanneiden hevosten selkään. Koska meillä ei ollut köyttä, jouduimme tekemään ne jäniteistä ja jouhista. Sitten ajoimme hevoset takaisin lauman luo ja juhlimme koko illan!" "Mitä te sillä verellä teitte?" Adalay näki inhon kuvastuvan kaikkien kolmen naisen kasvoilta. "Joimme, mitä muutakaan?" hän kysyi ihmeissään. "Emme olisi muuten selviytyneet takaisin lauman luo." Silmänurkastaan hän näki, miten väri pakeni yhden naisen kasvoilta tämän lyyhistyessä alas tuoliltaan. "Mikä hänen tuli?" "Ole.. ole hetki hiljaa, pyydän", toinen naisista kuiskasi ja nousi haparoiden seisomaan ottaen tukea seinästä. Huoneen seinustalla norkoilleet palvelijat kumartuivat nopeasti auttamaan pyörtynyttä naista. Adalay katseli ihmeissään, miten kalpeiksi käyneet naiset poistuivat huoneesta samalla ovenavauksella, kun lady Irana palasi. Ihmeissään nainen katsoi, miten hänen ystävänsä hoippuivat ulos käytävään ja palvelijat auttoivat tajuihinsa palanneen naisen jaloilleen. "Mitä sinä teit?" hän kysyi pistävästi ja katsahti Adalayta. Tyttö näpräsi hartiahuivinsa kulmaa hämillään. "En mitään", hän vastasi ja painoi katseensa naisen harmaiden silmien alla. "Puhuin tasangosta." Naurahtaen Irana laski kädet lanteilleen ja vilkaisi olkansa yli käytävällä vapisevia naisia. "Taidatte te tasangon akat olla toista tekoa kuin me täällä?" nainen naurahti ja iski Adalaylle silmää. Tyttö kohautti harteitaan ja katsoi kangasta, joka oli naisilta pudonnut lattialle. Kauniit kukka ja lehtiköynnökset virtasivat sen poikki suureksi puuksi, joka kasvoi erilaisia hedelmiä ja kukkia. "Me olemme vain erilaisia", hän kuiskasi Iranalle. Antaen palvelijoiden johdattaa hänet takaisin huoneeseensa Adalay pohti linnan kummallisia naisia, jotka eivät kestäneet veren näkemistä. Hän arveli, etteivät nämä olleet koskaan kohdanneet kuolemaakaan. Hänen heimolleen se oli tuttua ja Adalay oli tottunut näkemään sitä tasangolla. Toisaalta, hän pohti vilkaistessaan sotilasta, joka kiirehti heidän ohitseensa käytävällä, heidän heimossaan ei ollut sotilaita. Sotureita kyllä oli, mutta nämä paimensivat samalla tavalla kuin kaikki muutkin. Keskinäiset riidat sovittiin yleensä hiljaisuudessa, vain suuremmat rikokset ja kiistat tuotiin tietäjien eteen. He eivät surmanneet toisiaan kevyin mielin, sillä tasanko oli ankara ja jokaista tarvittiin heimon selviytymisen takaamiseksi. Nyökäten palvelijoilleen kiitoksen Adalay astui huoneeseensa huomatakseen, ettei ollut yksin. Desjem istui hiljaa hänen vuotellaan ja kaivoi kynsiään pienellä veitsellä. Kuullessaan oven käyvän nuorukainen kohotti katseensa ja virnisti hänelle. "Sieltä saapuu verinen ratsuruhtinattaremme, Adalay Armoton!" Adalay kohotti kulmiaan ja sulki oven. "Mitä sinä tuolla tarkoitat?" "Etkö tiedä?" Desjem hymähti ja hypähti pystyyn osoittaen Adalayta veitsen kahvalla. "Juorut liikkuvat nopeammin sadesäällä. Olet luomassa itsellesi mainetta, prinsessani." Nuorukainen kumarsi puolittain leikillään ja Adalay muikisti suutaan vieden kädet puuskaan. "Jo nyt keittiössä kerrotaan ratsuruhtinattaresta, joka on saapunut Myrskynpesään. Hän juo hevosten verta ja kylpee siinä sen jälkeen... Tiesitkö osaavasi ratsastaa kolmea

hevosta yhtä aikaa?" Adalay tuijotti nuorukaista hölmistyneenä. "Kolmea?" hän kysyi ennen kuin ravisti päätään. "Keneltä sinä tuon kuulit?" "Keittiöstä", Desjem tokaisi ykskantaan ja alkoi puhdistaa kynnenalusiaan veitsellä. "Lady Lanan hovineito kertoi siitä kokille, joka vinkkasi siitä kyökkipiialle, joka puolestaan kertoi minulle hakiessani sinulle lounasta." Nuorukainen viittasi Adalayn pöydällä olevaa tarjotinta, johon oli kerätty kulhollinen lihaa ja tuopillinen vettä. "Olen pahoillani, etten tuonut sinulle hevosen verta." Syvään huokaisten Adalay istuutui pöydän ääreen ja viittasi Desjemiä istuutumaan niin ikään. "En ymmärrä heitä", hän mutisi ja silmäili pikaisesti ruokaa, joka nuorukainen oli tuonut. "Tässä on kahdelle?" Desjem nyökkäsi ja istuutui huvittuneena osoittaen naurahtaen itseään. "Ajattelin, että haluaisit ruokaseuraa. Joten, anna kuulua. Mitä et tällä kertaa heissä ymmärrä?" Adalay katsoi nuorukaista ja hörppäsi tuopistaan syvän kulauksen ennen kuin aloitti. Pitkän vuodatuksensa päätteeksi hän levitti kätensä avuttomana levälleen ja katsoi nuorukaista kysyvästi. "Mitä sinä olisit siinä tilanteessa tehnyt? He kysyivät, mitä teimme verellä!" Puistatus kulki Adalayn selässä. Hän ei edes halunnut tietää, mitä naiset olisivat tehneet, jos hän olisi kertonut koko totuuden. Sen, miten he olivat iltajuhlissa muiden paimenten kanssa vaelleleet toisensa verellä ja nuolleet sitä sitten pois paljaista vartaloistaan tanssiessaan kokon ympärillä. Se oli ollut juuri kevätsateiden päättymisen aikaa, ja he olivat houkutelleet ja nostattaneet maan hedelmällisyyttä esiin taioillaan. "Tämä on täysin erilainen maailma, prinsessa", Desjem sanoi pehmeästi ja laski kaluamansa kanaluun pöydälle. "Tämä maailma koostuu teatterin ja näytelmien kerroksista, kuin sipuli. Sieltä mistä sinä tulet, ihmiset ovat rehellisen avoimia. Sinun kannattaa muistaa se, kun seuraavan kerran vastaat jollekin. Kaikki eivät halua sinua tänne, vaikka liittosi lordi Tomenin kanssa auttaa myös tämän maan väkeä. Joillekin vierasmaalaisuutesi on liikaa. Neuvon sinua siis, pidä se piilossa, prinsessa, ja kaikki on hyvin." "Tarkoitatko", Adalay kysyi tuskin koskettua ruokaansa, "ettei minun pidä olla minä? Että minun on ryhdyttävä heidän laisekseen, tällaiseksi?" Hän osoitti yllään olevia vaatteita, jotka kahisevina ja epämukavina ahdistivat häntä jokaisella hengenvedolla. Desjem nyökkäsi. "Siihen asti, että lordi Tomen on palannut ja pannut lapsen sisääsi. Kun olet saanut tehtyä perijän Myrskynpesään, voit alkaa elää niin kuin haluat. Olla kuka mielit. Tietysti tiettyyn rajaan saakka..." "Palvelijan elämä on varmasti monin verroin helpompaa?" Adalay huokasi ja vilkaisi Desjemin harmaita vaatteita. Nuorukainen nauroi hänen kysymykselleen ja nyökkäsi vakaasti: "Kukaan ei huomaa meitä, saamme mennä miten mielimme, kunhan näytämme kiireisiltä. Aina välillä sitä joutuu kaivamaan paskakuoppaa, mutta tämä on sen arvoista. Ja tietysti pääsemme juoruilemaan teistä, ylemmistä." "Juoruiletko sinä minusta?" Adalay kysyi uteliaana ja katsoi nuorukaista tuimasti. "En tietenkään", Desjem nauroi ja iski silmää, "kuinka saattaisinkaan? Ehkä muutaman hyvän verisen huhun saatan laittaa silloin tällöin liikkeelle, mutta vain mainettasi kasvattamaan. Tuolla on tälläkin hetkellä muutama suurempi herra, lähes lordi, jotka uskovat sinun olevan heitä väkevämpi." "Se voi aivan hyvin pitää paikkaansa!" Adalay mutisi ja nousi pöydästä kulkien ikkunaan. Hän oli nähnyt muutamia lordi Erlandin tovereista ja pystyi jo suoralta kädeltä nimeämään ne, jotka onnistuisi varmasti peittoamaan tasaväkisessä kilpailussa. "Ja mitä kolmeen hevoseen tulee, kerro heille, että paras suoritukseni on neljä." "Pidetään mielessä", Desjem virnisti käydessään hänen lautasensa kimppuun. Neljän sisällä viettämänsä päivän jälkeen sai Adalay viimein kuulla, ettei kukaan ollut kieltänyt hänen vierailuaan talleilla. Kuultuaan tämän oli tyttö rynnännyt tiehensä jättäen lady Iranan seuralaisineen katsomaan kaikkoavaa selkäänsä. Riemusta suunniltaan hän kiiruhti linnan läpi ulos sateen ja tuuleen. Tallit sijaitsivat linnan vieressä matalana rakennusrivinä, jonne oli helppo löytää. Pyyhkien sateen pieksemiä kasvojaan Adalay riensi pitkin tallin leveitä käytäviä kurkistellen hevosten pilttuista toiseen aiheuttaen

kummastusta tallirenkien keskuudessa. Näistä piittaamatta hän jatkoi etsimistään viheltäen Ríyddarille, ennen kuin kuuli oriinsa hirnuvan tallin perimmäisessä kopissa. Renkien huudoista ja varoituksista välittämättä Adalay ryntäsi salvatulle ovelle päästäen oriinsa ulos. Kiljahdellen ja hypähdellen Ríyddar tanssi tytön ympärillä päästessään ulos kopistaan ja hamusi tämän tukkaa töykkien turvallaan. Adalay haisteli orin hevosentuoksua hieroen kasvojaan sen otsaa vasten ja siveli hellästi mustaa laineikasta harjaa, joka roikkui orin silmillä. "Lady, pyydän, tuo hevonen on vaarallinen", mutisi yksi tallipojista ja hivuttautui heidän luokseen käytävää pitkin. Hevosen olemus muuttui välittömästi: Ori kavahti takajaloilleen, ja etujaloillaan potkien huitoi kohti nuorukaista karkottaen tämän kauemmas työstä. "Ríyddar!" Adalay ihmetteli ja rauhoitteli oria. "Ei ole mitään hätää. Ei hätää, katso, minä olen tässä." Hän vihelsi ratsulleen hiljaa ja eläin käänsi korviaan höristäen katseensa tyttöön. "Minä olen tässä, ei hätää. Tule poika, mennään ulos..." Silmänurkastaan Adalay näki tallipojan aukaisevan suunsa jotain sanoakseen, mutta välittämättä tästä tyttö johdatti oriaan pitkin tallin käytäviä. Muut väistyivät heidän tieltään ja vilkuilivat varuillaan mustaa hevosta, joka luimisteli korviaan ja piiskasi rauhattomasti hännällään. Päästessään ulos sateeseen, oli Ríyddar kuin kevätvarsa. Harjaansa ravistaen Ríyddar ori tanssahteli sateessa laukaten alati laajenevaa kehää kaviot linnan kivipihaa vasten kopisten. Annettuaan orin laukata suurimman vimmansa, Adalay vihelsi ratsun luokseen ja yritti hypätä tämän selkään. Ratsaille nousu ei sujunut kuitenkaan niin ketterästi kuin tyttö oli ajatellut: Lady Iranalta lainaamansa kahiseva ja epä mukava mekko esti hänen jalkaansa nousemasta tarpeeksi korkealle, jotta olisi päässyt orin selkään. Vimmoissaan kankaalle Adalay haki katseellaan jotain, jolla saisi helman halki, ja äkkäsi katoksen seisoskelevan tallipojan puukko vyöllään. "Lainaa asettasi", hän pyysi ja ojensi kättään pojalle, jolta kesti hetken ymmärtää, mitä häneltä toivottiin. Epäröiden poika antoi hänelle puukkonsa ja katsoi, miten Adalay leikkasi yhden pitkän, summittaisen viillon mekkonsa helmaan. "Kiitos." Ríyddar oli pysähtynyt turvallisen matkan päähän tallipojasta ja katsoi Adalayta odottavasti. Tyttö virnisti hevoselle ja vihelsi tätä luokseen juosten itse ratsuaan vastaan. Samalla hetkellä, kun olivat ohittamassa toisensa, Adalay tarttui Ríyddarin harjaan sekä säkään heilauttaen itsensä ketterästi orin selkään vauhdin hidastumatta. Riemusta kirkaisten hän käänsi oria pohkeillaan ja usutti laukkaan ympäri linnan pihaa. Ríyddarin askel oli yhtä vakaa ja keinuva kuin ennenkin. Adalay sulki silmänsä ja tunsu hevosen allaan, myötäsi sen liikettä omalla kehollaan. Painautuen vasten orin niskaa hän hukutti päänsä sen mustaan harjaan ja hevosen tuoksuun. He olivat yhtä. Hän ja hevonen. Hevosen veri virtasi myös hänen suonissaan niiden pitkien paimenretkien jäljiltä, kun juomapaikkaa ei ollut löytynyt ja korventava jano oli piinannut tyttöä. Hän oli tehnyt silloin kuten monet muutkin paimentoverinsa: Viiltänyt pienen haavan ratsunsa niskaan, aivan harjan tyveen, ja juonut hevosensa verta huuliaan kostuttaakseen, saadakseen lisää voimaa. Aina Ríyddar oli kestänyt sen, niska väristen, ja jaksanut kantaa matkan loppuun saakka. "Lady Adalay?" Adalay avasi silmänsä ja hidasti orin askelta. Häkeltyneenä hän katsoi sateeseen ulos linnasta tullutta väkeä, joka tuijotti hänen ratsastustaan ihmeissään. Pikaisesti hän erotti lady Iranan sekä tämän seuranaiset sekä lordi Erlandin tovereineen. Ohimennen hänen silmänsä kohtasivat lordi Erlandin tuiman katseen. "Lady Adalay", kutsui palvelustyttö häntä jälleen ja Adalay hidasti Ríyddarin askelluksen pysähdyksiin asti katsoen tätä kysyvästi. "Teidän pukunne, lady, se menee pilalle tässä kosteudessa!"